

EL VIRUS

Maria del Pilar Curtido Tejeda:

va entrar al centre per rebel i conflictiva amb la seva família i la gent.

A la Pilar li costava establir conversa i relacionar-se amb la gent per la seva neurodivergència . Es sentia tan frustrada perquè ningú l'entenia, que es va tornar dolenta amb la societat, desconfiada, desafiadora, portava les persones al límit, era molt impulsiva.

Un dia es va ficar en una baralla amb molta gent, la van agafar i com que tenia antecedents d'altres baralles, la van agafar. Era una noia amb ulleres, prima, amb els ulls de color cafè, els cabells eren llargs de colors daurats.

Fernanda Siqueira Calandrini:

Era una noia molt simple, però un dia va conèixer un noi i s'enamorà. Pertanyia, el noi, a una banda de traficants.Fernanda començà a traficar amb bandes i passaven molt de temps junts.

La seva família no sabia res d'ella i, preocupats, van denunciar el cas a la policia. Aquesta ja estava investigant i dies més tard la van trobar amb la banda. La van detenir i la van portar al centre de menors, on va conèixer en Ramon, que l'ajudà a trobar-se amb ella mateixa.

– Fa fred, tenim gana i set.

Al campament els ànims estaven molt alterats, havien de buscar una solució per a sobreviure a la realitat que se'ls presentava.

La Pilar cridà – cal buscar una solució ja!

Tot el grup es gira, l'observaren.

Tico afegí – ens organitzarem per a continuar vivint en millors condicions de les que sembla que tenim.

En Yasser va dir – no serà fàcil el que aquestes proposant.

–No perdem més temps, hauríem de fer una reunió –va dir la Fernanda.

L'Eva –a mi em sembla bé, posem cadascun de la nostra part.

Després de discutir una estona llarga no ens van posar d'acord i van decidir que algú havia de baixar al poble .

Es van oferir voluntàries la Pilar i la Fernanda.

La Pilar va proposar estar-hi quatre dies, el temps suficient per a poder esbrinar què estava ocorrent al poble.

La Fernanda va assentir amb el cap.

Van decidir que per a comunicar que una cosa dolenta havia succeït, cremarien fustes i plàstics. Aquest senyal es veuria des del refugi de la muntanya. En conseqüència evitarien que els altres es contagiessin i emmalaltessin.

–Sortirem a l'alba –va dir la Fernanda .

La Pilar va dir –Sí, i arribarem a mig matí. Cal agafar roba d'abric.

– Ens emportarem dos pals llargs per a ajudar-nos a caminar i en cas que algú ens ataquí poder defensar-nos – va dir la Fernanda.

Hauríem de descansar, que demà serà un dia molt dur –va dir la Pilar.

A l'alba van començar a caminar en direcció al poblat, feia fred , molta boira, a penes veien el camí. Van estar en alerta tot el camí per si els sorprenia algun animal famèlic.

Al final van començar a albirar el poble, silenciós, en calma, van entrar amb precaució per aquells solitaris carrers i sense rastre de cap vida.